

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 10.252 van 30 januari 2014
in de zaak 211.424/VII-39.016.**

In zake : het VLAAMSE GEWEST, vertegenwoordigd door
 de Vlaamse regering,
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Filip Vincke
 kantoor houdend te 8580 Avelgem
 Kasteelstraat 13
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

Grietje MORTIER
wonende te 9850 Merendree
Bloemistenstraat 7

Het cassatieberoep, ingesteld op 22 januari 2014, strekt tot de nietigverklaring van het arrest van het Milieuhandavingscollege van 19 december 2013, waarbij het beroep tegen de beslissing van de gewestelijke entiteit van 30 april 2013, houdende het opleggen van een alternatieve bestuurlijke geldboete wegens het “wederrechtelijk achterlaten van een vuilniszak met restafval en een kartonnen doos” gegrond wordt verklaard en de opgelegde administratieve geldboete wordt verminderd.

Het administratief dossier is op 28 januari 2014 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

In het bestreden arrest heeft het Milieuhandhavingscollege het bedrag van 49 euro, als administratieve geldboete opgelegd door de gewestelijke entiteit, wegens onredelijkheid verminderd tot 35 euro, rekening houdend met de “erg specifieke en labiele gezondheidstoestand” waarin verweerster in cassatie verkeerde op het ogenblik van de feiten.

De verzoekende partij voert niet aan dat deze straf onwettig is, zij beklaagt zich wel over de procedurele wijze waarop het Milieuhandhavingscollege tot deze strafvermindering komt.

In een eerste onderdeel van het eerste middel wordt de schending aangevoerd van de artikelen 16.4.19, §§ 1 en 2, en 16.4.29 van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid (DABM). De verzoekende partij zet, kort samengevat, uiteen dat het Milieuhandhavingscollege “haar” (sic) bevoegdheid overschrijdt door de strafvermindering toe te kennen op grond van elementen die niet werden voorgelegd aan de gewestelijke entiteit die in eerste aanleg over het opleggen van de geldboete heeft beslist.

De decretale bepaling die in eerste orde als geschonden wordt genoemd luidt in haar volledige versie als volgt:

§ 1. Er wordt een Milieuhandhavingscollege opgericht.

Het Milieuhandhavingscollege is een administratief rechtscollege als vermeld in artikel 161 van de Grondwet.

Het Milieuhandhavingscollege kan zijn werkzaamheden organiseren in twee kamers, die elk uit drie bestuursrechters bestaan.

§ 2. Het Milieuhandhavingscollege doet uitspraak over de beroepen die worden ingesteld tegen beslissingen van de gewestelijke entiteit over de oplegging van een alternatieve of een exclusieve bestuurlijke geldboete, en, in voorkomend geval, een voordeelontneming.

§ 3 De behandeling van het beroep door het Milieuhandhavingscollege leidt tot één van de volgende uitspraken:

1° onbevoegdverklaring van het Milieuhandhavingscollege;

2° vaststelling van de onontvankelijkheid van het beroep;

3° ongegrondverklaring van het beroep;

4° gegrondverklaring van het beroep.

§ 4. Als het Milieuhandhavingscollege het beroep gegrond verklaart, vernietigt het de bestreden beslissing geheel of gedeeltelijk. Het kan daarenboven zelf een beslissing nemen over het bedrag van de boete en, in voorkomend geval, over de voordeelontneming, en bepalen dat zijn uitspraak daarover de vernietigde beslissing vervangt.

Uit deze bepaling, en vooral uit § 4, volgt duidelijk dat het Milieuhandhavingscollege over een eigen beoordelingsbevoegdheid beschikt. Het jurisdictioneel beroep dat door het decreet werd ingesteld zou anders inhoudsloos zijn. De bodemrechter beslist, op grond van de elementen die hem regelmatig werden voorgelegd, op onaantastbare wijze of de opgelegde straf is afgestemd op de ernst van de milieu-inbreuk of het milieumisdrijf en of er rekening werd gehouden met de omstandigheden waarin de vermoedelijke overtreder milieu-inbreuken of milieumisdrijven heeft gepleegd of beëindigd (art. 16.4.29 DABM).

In een tweede onderdeel wordt de schending aangevoerd van de artikelen 144, 145 en 161 van de Grondwet, van artikel 16.4.19 DABM en van de artikelen 18 tot 27 van het besluit van de Vlaamse Regering van 27 mei 2011 houdende vaststelling van de rechtspleging voor het Milieuhandhavingscollege. De verzoekende partij stelt opnieuw dat het Milieuhandhavingscollege “haar” (sic) decretale bevoegdheid miskent doordat in graad van jurisdictioneel beroep werd geoordeeld op grond van een stuk (een medisch attest) dat niet aan de gewestelijke entiteit was voorgelegd, en het college niet de rechtsmacht heeft de hele zaak opnieuw te onderzoeken.

Deze zienswijze strijdt niet alleen met het wezen zelf van een jurisdictioneel beroep maar ook met de duidelijke tekst van artikel 16.4.19, § 4 DABM.

In een tweede middel wordt de schending ingeroepen van de artikelen 16.4.25 DABM en van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

De verzoekende partij stelt dat door een eigen beschikking in de plaats te stellen en het nieuwe element niet eerst terug ter beoordeling aan de Afdeling Milieuhandhaving, Milieuschade en Crisisbeheer (AMMC) voor te leggen, het arrest de taakverdeling schendt tussen een administratief orgaan van actief bestuur en een administratiefrechtelijk beroepscollege alsook het gelijkheidsbeginsel.

Geen enkele decretale bepaling legt te dezen de jurisdictionele rechter de verplichting op de zaak opnieuw naar de administratie te verwijzen wanneer een beslissing wordt genomen op grond van elementen die niet in eerste administratieve aanleg werden voorgelegd.

Uit het onderzoek van het cassatieberoep blijkt dus dat het niet voldoet aan de vereisten voor de toelaatbaarheid ervan, bepaald in artikel 20, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet toelaatbaar.

2. De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Deze beschikking is, na beraad, te Brussel uitgesproken, op dertig januari tweeduizend veertien, door :

Eric Brewaeyts,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
bijgestaan door	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

Bart Tettelin

Eric Brewaeyts